

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 59.685 van 14 mei 1996  
in de zaak A. 60.832/X-4357.**

In zake : Frank COENEN,  
wonende te LIER,  
Smedenstraat 45

tegen :

het Openbaar centrum voor maatschappelijk  
welzijn van LIER,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat R. FEREMANS,  
kantoor houdende te MECHELEN,  
Schuttersvest 13.

tussenkommende partij :

Kris DE GRAEF,  
wonende te LIER,  
Groenedaellaan 30.

-----  
**D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,**

Gezien het verzoekschrift dat Frank COENEN op 18 november 1994 heeft ingediend om, eensdeels, de vernietiging te vorderen van de "beslissing van het O.C.M.W. van LIER dd. 22/09/94, houdende de benoeming van de heer DE GRAEF Kris tot ontvanger", en van "het besluit dd. 22/09/94 van het O.C.M.W. van LIER, houdende de impliciete weigering tot benoeming van verzoeker tot ontvanger van het O.C.M.W. van LIER" en, anderdeels, een dwangsom te vorderen "ten belope van 5.000 fr. per dag, indien het O.C.M.W. aan de uitvoering van het eventuele schorsings-/vernietigingsarrest geen gevolg geeft, met ingang van de datum van het eventuele schorsings-/vernietigingsarrest";

Gezien het arrest nr. 51.409 van 30 januari 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het arrest nr. 55.616 van 9 oktober 1995 waarbij de vorderingen tot intrekking van het schorsingsarrest worden verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 23 maart 1995;

Gelet op de beschikking van 24 oktober 1995 die de tussenkomst van Kris DE GRAEF toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. LUST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 februari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 april 1996; op welke datum de zaak tot de terechtzitting van 30 april 1996 wordt uitgesteld;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van Advocaat R. FEREMANS, die verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat Ph. DECLERCQ die, loco Advocaat A. BAETENS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

## 1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van deze zaak werden samengevat in het arrest nr. 51.409 van 30 januari 1995 waarbij de schorsing werd bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de raad voor Maatschappelijk welzijn van Lier van 22 september 1994 waarbij Kris DE GRAEF tot ontvanger van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt benoemd en in het arrest nr. 55.616 van 9 oktober 1995 waarbij de vorderingen tot intrekking van het schorsingsarrest nr. 51.409 van 30 januari 1995 worden verworpen;

## 2. Over de ontvankelijkheid van het annulatieberoep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat, aangezien verzoeker op 23 januari 1995 tot gemeentesecretaris te Boechout werd benoemd, hij geen actueel belang meer kan laten gelden bij de vernietiging van de benoeming van Kris DE GRAEF en dat, aangezien verzoeker geen recht op benoeming heeft en het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn niet verplicht is hem te benoemen, de vordering tegen de impliciete weigering om verzoeker te benoemen niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de tussenkomenende partij opwerpt dat verzoeker zijn benoeming tot gemeentesecretaris als een bekroning van zijn carrière beschouwt, dat het niet voldoende is dat hij nog "interesse" heeft voor de functie van O.C.M.W.-ontvanger, dat hij een van niveau vergelijkbare functie uitoefent en geen financieel nadeel kan inroepen, dat hij alle belang mist, dat de vordering tegen de impliciete weigering om verzoeker te benoemen, bij gebreke aan een recht op benoeming, niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat zijn benoeming tot gemeentesecretaris "volkomen los"

staat van de bestreden beslissing , dat hij "onveranderd" kandidaat is en blijft voor de functie van O.C.M.W.-ontvanger te Lier, dat zijn benoeming tot gemeentesecretaris niets veranderd heeft aan zijn interesse voor de functie, dat hij na een eventueel vernietigingsarrest in de mogelijkheid moet gesteld worden "om mee te dingen naar de functie van O.C.M.W.-ontvanger";

2.4.1. Overwegende dat de Raad van State in het voormelde arrest nr. 55.616 van 9 oktober 1995 de voordringen tot intrekking van de schorsing verworpen heeft omdat niet was bewezen dat verzoeker, ingevolge zijn benoeming tot gemeentesecretaris, geen belangstelling meer had voor de betrekking van O.C.M.W.-ontvanger van Lier en om te vermijden dat de tussenkomende partij ervaring zou opdoen in de betrekking van O.C.M.W.-ontvanger te Lier, een specifieke ervaring die verzoeker niet opdeed als gemeentesecretaris te Boechout en die zijn kansen om tot O.C.M.W.-ontvanger te Lier te worden benoemd in het gedrang zouden brengen; dat thans geen nieuwe gegevens en argumenten worden aangevoerd waaruit moet blijken dat de benoeming van verzoeker tot gemeentesecretaris te Boechout het verlies van zijn belang bij het beroep tegen de benoeming van de tussenkomende partij teweeg brengt; dat er derhalve geen reden is om aan verzoeker zijn belang bij de vernietiging van de benoeming van Kris DE GRAEF tot O.C.M.W.-ontvanger te Lier te ontfeggen;

2.4.2. Overwegende dat, aangezien verzoeker geen recht heeft op een benoeming tot O.C.M.W.-ontvanger, het beroep tegen de impliciete weigering om hem te benoemen niet ontvankelijk is;

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het opleggen van een dwangsom.

3.1. Overwegende dat uit artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State blijkt dat, vooraleer de Raad van State een dwangsom kan opleggen, er een vernietigingsarrest moet zijn waarvan het gezag van gewijsde werd geschonden, dat er een voorafgaande aanmaning aan de overheid moet zijn geweest en dat er tenminste drie maanden vanaf de kennisgeving van het vernietigingsarrest dienen verlopen te zijn;

3.2. Overwegende dat in de voorliggende zaak niet in het minst aan deze voorwaarden is voldaan, zodat de vordering tot het opleggen van een dwangsom niet ontvankelijk is;

#### 4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1. Overwegende dat verzoeker als middelen de schorsing aanvoert, enerzijds, van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motiveringsverplichting, doordat de motivering van de beslissing van 22 september 1994 niet "afdoende" is, aangezien zij met bepaalde gegevens geen rekening houdt, onredelijk is omdat niet alle elementen bij de totstandkoming van de motieven zijn betrokken, er een contradictie in de motivering moet vastgesteld worden, en de motivering geen blijk geeft van de "juridische regels" die werden toegepast en, anderzijds, van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel (artikel 10 van de gecoördineerde Grondwet) doordat de overheid er niet toe gekomen is de titels en verdiensten op gelijke en objectieve wijze te onderzoeken en met elkaar te vergelijken; dat hij in dit verband stelt dat de bestreden beslissing niet over de praktische ervaring van de benoemde Kris DE GRAEF spreekt, dat verzoekers nuttige praktijkervaring wordt verzwegen, dat het bestuur hieromtrent geen afweging heeft gedaan, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met alle relevante certificaten, getuigschriften en diploma's waarover hij beschikt en waarover de benoemde niet

beschikt, dat Kris DE GRAEF slechts één diploma (licentie handelswetenschappen) heeft, dat uit deze gegevens blijkt dat het bestuur de diploma's niet heeft vergeleken, dat de bestreden beslissing in eerste instantie verwijst naar het gegeven dat het puntenverschil, door de eerste drie laureaten van het examen behaald, niet significant genoeg was om aan één onder hen de voorkeur te geven, om dan nadien het door Kris DE GRAEF behaalde puntenaantal wel als een onderscheidingscriterium te weerhouden, dat in dit opzicht er een contradictie in de motivering is, dat daarenboven het puntenverschil in de proeven "a en c" als niet betekenisvol genoeg kan worden aanzien om, in alle redelijkheid een afdoende draagkrachtige keuze te rechtvaardigen, zeker nu er helemaal niet meer gesproken wordt over het aantal behaalde punten in de proeven "b", waarin verzoeker meer punten behaalde (32/40 tegenover 30/40 voor Kris DE GRAEF), op de proeven b en c zelfs grote onderscheiding, dat dit alles toont, mede in acht genomen de motieven van de vorige benoemingsbesluiten, dat "het bestuur zich in alle mogelijke bochten wringt en alle mogelijke scenario's bedenkt om de heer DE GRAEF toch maar aan te stellen", dat daarbij de vraag rijst, "in het kader van de rechtszekerheid, hoe vaak een benoemende overheid mag overgaan tot een herbevestiging van een aanstelling van dezelfde kandidaat", dat er bedenkingen zijn bij het motief dat "naast de parate kennis (= de proeven over de te studeren vakken) de maturiteit, de algemene ontwikkeling, en de bereidheid tot sociale inzet belangrijker zijn, wat duidelijk blijkt uit de verdeling van de punten betreffende het examen", dat wat het element "maturiteit" en "algemene ontwikkeling" betreft, alle kandidaten een universitaire graad hebben, dat punten op een synthese en commentaar en een mondelinge proef een "momentopname" en daarenboven "kneedbaar" zijn, wat niet het geval is voor de proeven "wetgeving", dat daarenboven alle punten dicht bij elkaar liggen, dat het opvalt dat, "afgaande op de

leeftijd, rijpheid en beroepservaring van de verschillende kandidaten, het in het oog springt dat ervaren, oudere en rijpere kandidaten het moeten afleggen tegen een onervaren, jonge kandidaat", dat, wat het element "bereidheid tot sociale inzet" betreft, een dergelijk gegeven geen doorslaggevend element kan zijn voor de beoordeling, dat dit gegeven mogelijks zou kunnen dienen in geval van aanwerving van een maatschappelijk werker, maar voor de aanwerving van een ontvanger het een overdreven en zelfs onredelijk criterium is : een ontvanger heeft een geldelijke aansprakelijkheid en is een "financieel manager", dat de overheid zich dient te houden aan "het vigerende examenreglement", en daarin nergens sprake is van "bereidheid tot sociale inzet", dat indien de raad voor maatschappelijk welzijn, nadat de examencommissie een besluit heeft genomen, dit criterium inroept, het zijn eigen examenreglement schendt; dat hij besluit dat de bestreden beslissing de redelijkheid schendt, waar het bestuur rekening heeft gehouden met maturiteit, met de algemene ontwikkeling der kandidaten en inzonderheid met de bereidheid tot sociale inzet voor een functie van ontvanger, die financiële verantwoordelijkheid heeft, dat de beslissing op tegenstrijdige motieven steunt, dat het ingeroepen puntenverschil in de proeven a en c niet beduidend genoeg is om de kandidaten te onderscheiden, dat als de punten voor een examen niet toelaten de kandidaten te onderscheiden, dan "andere bijkomende objectief vaststelbare feiten" in aanmerking moeten worden genomen om een voorkeur op één der kandidaten te laten vallen, dat daarbij het bestuur "geen elementen (mag) uitsluiten", dat het bestuur in de "relevante titels en verdiensten van de kandidaten", en in "de praktische ervaring der kandidaten" die objectief vaststelbare feiten had gevonden;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het van belang is dat de "topfuncties" in

het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn ingevuld worden door personen met maturiteit, algemene ontwikkeling en bereidheid tot sociale inzet, dat de taak van de ontvanger moet bekeken worden "in het geheel van de werking van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn en de sociale taken die het vervult", dat het bestuur, ofschoon gesteld is dat de globale examenuitslag niet toelaat de kandidaten duidelijk te onderscheiden, toch naar een onderdeel van het examen kan verwijzen als één van de onderscheidingscriteria, dat het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in casu aldus oordeelde meer gewicht te moeten toekennen aan de onderdelen a en c van het examen, "omdat zij precies te maken hebben met de toetsing van maturiteit en algemene ontwikkeling", dat deze onderdelen "van meet af aan de belangrijkste waren, wat blijkt uit de puntenverdeling (de onderdelen a en c vormen 60 op de 100 punten)";

4.3. Overwegende dat de tussenkomenende partij stelt dat het niet als onredelijk kan worden aangemerkt dat wanneer verschillende kandidaten een globaal goed puntenresultaat halen, het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zijn oordeel vormt op het onderdeel van de examenvakken die naar zijn geoorloofd discretionair oordeel bijzonder belangrijk zijn voor de in te vullen functie, dat het belang dat aan een aantal examenvakken was gehecht reeds bleek uit de verdeling van de punten bij het uitschrijven van het examen;

4.4. Overwegende dat verzoeker repliceert dat het verweer "niets essentieels" bevat en "een repetitie is van de motivering door de O.C.M.W.-raad naar aanleiding van het besluit van 22/09/94";

4.5.1. Overwegende dat de Raad van State in het voormelde schorsingsarrest nr. 51.409 van 30 januari

1995 verzoekers middelen "ten minste ernstige middelen" had bevonden op grond van de volgende overwegingen :

"3.1.3.1. Overwegende dat het door de Grondwet gegarandeerd gelijkheidsbeginsel, betrokken op de toegang tot het openbaar ambt, er de overheid toe noopt, de onderscheiden kandidaten bij het begeven van een betrekking te vergelijken op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria; dat het resultaat van een examen uiteraard een dusdanig criterium kan zijn; dat, wanneer het examen, zoals in de voorliggende zaak, niet-vergelijkend is, alleen de bekwaamheid van de kandidaten getest wordt en vervolgens alle geslaagde kandidaten, principieel steeds op een gelijke wijze, in aanmerking komen voor de te begeven betrekking; dat echter het examenresultaat in ieder geval niet volledig kan genegeerd worden, hetgeen impliceert dat de overheid geen kandidaat zo maar terzijde kan schuiven die een klaarblijkelijk betere uitslag behaalt en aldus ten overstaan van het bestuur het onomstootbaar bewijs heeft geleverd dat hij, althans op de geteste vakken, de andere kandidaten duidelijk achter zich laat; dat het bestuur, in het geval van een niet-vergelijkend examen, bij zijn keuze aldus een groter belang kan hechten aan andere criteria dan de examenresultaten om de minder gunstig gerangschikte te verkiezen boven de meer gunstig gerangschikte; dat het gelijkheidsbeginsel daarbij gebiedt dat deze keuze in ieder geval gedragen wordt door objectieve, redelijke en pertinente criteria; dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de verplichting oplegt om in het benoemingsbesluit die criteria te vermelden, en dus aan te geven waarom het criterium van de examenuitslag werd terzijde geschoven; dat overigens ook in het andere geval, waarin geen van de kandidaten een klaarblijkelijk betere uitslag in het niet-vergelijkend examen heeft behaald, het gelijkheidsbeginsel en de wet op de formele motiveringsverplichting het bestuur ertoe verplichten in de beslissing zelf de motieven aan te geven op grond waarvan de voorkeur werd gegeven aan de benoemde en dus ook, direct of indirect, waarom aan het enig voorhanden zijnde objectief meetbaar criterium, de examenuitslag, werd voorbijgegaan; dat het de Raad van State toekomt de neergeschreven criteria op hun redelijkheid en hun pertinentie te toetsen;

3.1.3.2. Overwegende dat de raad voor maatschappelijk welzijn in de bestreden beslissing stelt dat het puntenverschil tussen de eerste drie kandidaten "niet significant genoeg is om hierop een beslissing te staven"; dat dit een klaarblijkelijk terechte vaststelling is aangezien kandidaat M. LUYPAERS 78/100 behaalde, de benoemde Kris DE GRAEF 76/100 en

verzoeker 75/100; dat de raad derhalve deze kandidaten op basis van andere criteria mocht vergelijken; dat deze criteria weliswaar in het benoemingsbesluit zelf dienen vermeld te zijn; dat de raad een objectief, redelijk en pertinent onderscheidingscriterium meent gevonden te hebben in 'de maturiteit, de algemene ontwikkeling en de bereidheid tot sociale inzet'; dat dit criterium voor de raad 'belangrijker' is dan 'de parate kennis (onderdeel b van het examen)'; dat de raad vervolgens voor de concrete toetsing van het onderscheidingscriterium verwijst naar de uitslag 'van de onderdelen a en c van het examen (die) hierop betrekking hebben'; dat alsdan Kris DE GRAEF als 'de meest geschikte kandidaat naar voren komt', aangezien hij voor deze onderdelen van het examen 46/60 behaalt, terwijl kandidaat M. LUYPAERS 45/60 behaalt en verzoeker 43/60 behaalt;

3.1.3.3. Overwegende dat het door de raad voor maatschappelijk welzijn gehanteerde onderscheidingscriterium echter niet pertinent is; dat het immers helemaal niet duidelijk is, zeker niet voor de hand ligt en ook uit de beslissing niet blijkt welke de precieze correlatie is tussen 'maturiteit, algemene ontwikkeling en de bereidheid tot sociale inzet' en de benoeming van een ontvanger van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn; dat het onderscheidingscriterium derhalve door zijn vaagheid en algemeenheid als een nietszeggende stijlformule dient beschouwd te worden; dat het bestuur trouwens kennelijk onredelijk handelt wanneer het, enerzijds, stelt dat het resultaat van het globale examen niet toelaat tussen de kandidaten een onderscheid te maken en anderzijds, als concrete toetsing van zijn niet pertinent onderscheidingscriterium vervolgens verwijst naar een gedeeltelijk examenresultaat waaruit dan nog blijkt dat het puntenverschil tussen de kandidaten al evenmin 'significant genoeg is om hierop een beslissing te staven'; dat aldus verzoekers bewering als plausibel voorkomt dat, in het licht van de herhaalde beslissingen om Kris DE GRAEF te benoemen en de wisselende motiveringen die eraan ten grondslag liggen 'het bestuur van het O.C.M.W. zich in alle mogelijke bochten wringt en alle mogelijke scenario's bedenkt om de heer DE GRAEF toch maar aan te stellen;

3.1.3.4 Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat, aangezien de bestreden beslissing gedragen wordt door een gebrekkig motief, zij onregelmatig is";

4.5.2. Overwegende dat de door de verwerende en de tussenkomende partij aangevoerde argumenten de voormelde redenering van de Raad van State niet in het minst aan

het wankelen kunnen brengen; dat verzoekers middelen thans als gegrond dienen te worden beschouwd,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Vernietigd wordt de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van Lier van 22 september 1994 waarbij Kris DE GRAEF tot ontvanger van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt benoemd.

### **Artikel 2.**

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

### **Artikel 3.**

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzing, op veertien mei 1900 zesennegentig, door  
de Xe kamer, die was samengesteld uit :

|        |              |                                   |
|--------|--------------|-----------------------------------|
| Mevr.  | M. VRINTS,   | wnd. kamervoorzitter, staatsraad, |
| de HH. | D. VERBIEST, | staatsraad,                       |
|        | A. BEIRLAEN, | staatsraad,                       |
| Mevr.  | V. WAUTERS,  | toegevoegd griffier.              |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**V. WAUTERS.**

**M. VRINTS.**